

RÉSZLET

Mi a szart kiabál már megint ez a nő, hasít a fejembe a gondolat, miközben haladok végig a gangon, s valójában azon jár az agyam, hogy bezártam-e egyáltalán az ajtót. Nem, ez így nem mehet tovább, nem fordulhatok vissza megint, ahogy például tegnap, az utolsó előtti napon tettem. Nem, egyébként is, ha a tegnapi volt az utolsó előtti nap, akkor a legkockázatosabb számítások szerint is ez az utolsó, úgyhogy rohadtul mindegy, bezártam-e az ajtót, mert éjjel úgyis elmegyek innen. Vagy mégse olyan mindegy. Hiszen ott van becsomagolva nagyjából minden, az a néhány pár cipő, fél tucat ing, három zakó és húsz pár zokni – meg néhány egyéb, pótolhatatlannak tűnő tárgy, amit magammal viszek oda északra, ahol olyan hideg van, hogy azt feltehetőleg elképzelni sem vagyok képes. Közben megint kiabál a nő. Haladok lefelé a lépcsőn, és a hangja nemcsak hogy éles, de iszonyatosan fárasztó is, s miközben fogynak a fokok, erősödik fejemben a kábulat.

Tegnap alig bírtam elaludni. Nemcsak hogy komoly hangzavar kuszálta össze már a kora estét is, de valami állandó villogás szűrődött be az udvarról, az okát azonban abban az agonizáló állapotban, amiben tengődtem órákon át, nem voltam képes felderíteni. Most pedig egy nagy vértócsa van az udvar közepén. Ott áll mellette a nő fakó, vörösré festett hajával, a műszálas tornadresszében, s ez az egyetlen olyan pillanat eddigi közös életünkben, amikor egyfajta harmóniát érzek, ahogy meglátom.

Marika, a kurva életbe, gyere már le, mit kezdjek itt ezzel a rohadt folttal? Ez vér, bassza meg, ezt síkálhatod órákon át, és nagyon, de nagyon gyorsan el kéne tüntetni innen ezt a picsába! – üvölti rekedten, s közben fölfelé bámul, mint akinek már nincs türelme higgadtan várni a megváltásra. Gyekszem elosonni mögötte, mielőtt észrevenne, de persze esélyem sincs. Lassan fordul, ám mintha én magam is fékeződnék a mozgás közben, érzem, hogy biztosan nincs menekvés, s hogy szóba kell elegyednem vele. Nem is próbálok már színlelni, ahogy kerekedik a szája, gyorsan mondom egy jó napot vagy effélet, majd fölfelé bámulok, oldva a saját zavarom. Közelebb lép, mozdul egy árnyék, megcsap a belőle áradó kisé savanykás szag, s azzal a jól ismert bukéval párosul, mely az olyan ruhákból szivárog, amelyeket évek óta szekrényben tartanak. Az egészben csak az a furcsa, hogy én más ruhában még nem láttam. A szemébe nézve, eszembe jutnak sorban a férfiak, akik járnak hozzá. Minden héten feltűnik egy új arc, persze, vannak stabil vendégek, akik az elmúlt négy hónapban, mióta itt lakom, minimum heti rendszerességgel vannak jelen. Ott van például az a majdnem teljesen ősz fazon, aki a szliccének felhúzását minden esetben az ajtón való kilépés utánra halasztja. Felengedi a kilincset, láthatóan meglepedve kifordul az udvar közepe felé, majd ránt egyet a nadrágján, végül kiszivárog az oszlopok között. Igazából nem tudom biztosan, milyen szolgáltatást nyújthat a nő, hogy teljes körű-e vagy komoly szabályokhoz kötött inkább az együttlét, de azt azért megkockáztatom, hogy köze van a szexualitás bizonyos formájához. Aztán az a fiatal gyerek, aki meg nem is tudom, mit keres itt állandóan, mindenestre elég ütős lehet odabent, mert ő meg csak szuszog, jó nagyokat, míg kiér az utcára.

Nem vagyok képes tovább gondolkodni, mert nagyon közel van már a nő. A szájszagát is érzem, mikor megszólal, és arról érdeklődik, hogy mit szólok ehhez az egészhez. Nem tudom pontosan, miről van szó, így csak annyit felelek, hogy semmit. Semmit? Hogyhogy semmit? – szólal meg ismét, és én már épp rákérdeznék, hogy mi történt pontosan, de akkor újra üvöltöni kezd, mintha egyetlen másodperc alatt elfelejtette volna, hogy kérdezett tőlem valamit. Ismét fölfelé bámul, a forgás közben a két hatalmas kebel pedig, ami a mellkasát nyomja, bizonyára jól érezhető módon, enyhe mozgásba lendül. Tényleg érthetetlen az, hogy mi készíti a férfiakat akkor is egyfajta merev bambulásra az ilyen mozgások láttán, ha a mozgó alany, mint ez a nő is, meglehetősen visszataszító. Ez a szó jut eszembe, miközben ott állok, és bámulom a melleit, és valóban azt érzem, hogy az ember önmagával nincs leginkább tisztában. Megdörzsölöm a szemem, mielőtt újra rám nézne, és nyugalmat erőltetek az arcomra a petyhüdség helyett. Ő pedig kiprésel magából még néhány szót, ilyeneket, hogy Marika, vér meg felmosóvödör, aztán csak annyit mond, már felém fordulva, hogy egy fiatal nő tegnap leugrott onnan a gangról, ahol az én ajtóm is van, s hogy a helyszínelés nemrég zárult le, szinte egész éjjel itt voltak a zsaruk, furcsa, hogy nem vettem észre mindebből semmit. Csak bólintok. Talán nem is várja, hogy kérdezzek, bizonyára látja, hogy a vérfoltra mered a tekintetem, ilyenkor meg nem illik zavarni senkit, még akkor sem, ha valójában köze sincs az egészhez. Sötét és sűrű a folt, még úgy is, hogy jól láthatóan leöntötték már néhány vödör vízzel. Beette magát a repedések közé, s mintha valójában onnan szivárgott volna föl.

A nőnek fel-le jár a keze, legalábbis az árnyéka ott mozog a folt mellett, talán beszél is – nem hallom. Már csak azért sem, mert nem akarom, és ha valamit, ezt szerettem magamban mindig is, hogy bizonyos esetekben képes vagyok kizárni a külvilágot. Ez nem azt jelenti persze, hogy nem zavarnak bizonyos dolgok, s talán azt sem, hogy érzéketlenné válnék pillanatok alatt, ez inkább csak annyi, hogy valami másra figyelek, mint ami ott van a szemem előtt. Végigfutott bennem a tegnap este. Ahogy felkapcsolom a villanyt, lent az udvaron, majd megyek föl a lépcsőn, az omló, sárgás vakolatot figyelve, amin különféle alakok rajzolódnak ki, ha akarom. Aztán ahogy elfordítom a kulcsot, majd belépek a lakásba. Még a szendvicsemet sem készítettem el, már zuhogott az eső. Nem tettem le azt a rohadt kést, és az egyik villámot követő robaj intenzívebben hatott rám a kellenénél, mert egy suta mozdulat következtében úgy egy centi hosszú sebet ejtettem a jobb tenyeremen. Kurvára fáj. Ki tudja, lehet, hogy ezért nem hallottam a puffanást. Meg talán azért, mert pakolnom kellett, hogy kész legyek, és elég sokat szentségeltem, azt hiszem.

Mi van a kezével? – kérdezi a nő. Ezt valahogy kihallottam a mondatok közül. Megint csak annyit felelek, hogy semmi, de aztán észbe kapok, hogy ennek így tulajdonképpen nincs értelme, mert ha semmi, akkor minek is van ugye bekötte. És aztán annyit mondom, hogy tegnap elvágtam egy marha nagy késsel, és még a hús is kifordult belülről. A nő eltorzult arccal bámul, majd annyit szól, hogy így is sokkal jobban jártam, mint az, akinek a nyomai most itt hevernek előttünk. Mosoly kúszik az arcomra, bár ennek igazából – gondolom közben – még annyi értelme sincs, mint annak, amit én mondtam korábban, hisz ha leugrott, akkor az a valaki önként tette, amit tett, s ki tudja, még az is lehet, hogy jól döntött, az viszont biztos, hogy én nem akartam egy köbcentis lyukat a tenyerem közepébe.

Elcsigázottnak érzem magam, mert eszembe jut, hogy a napnak nemhogy nincs vége, de még el sem kezdődött, és egy halálesettel már beljebb vagyunk. Közben újabb árnyék jelenik meg, mintha valami eltakarná a fél eget, füledt is az udvar, és megcsap a vérszag, ami akár fel is pörgethetne, de ezt inkább hagyjuk. Marika az, hisz a nő először csak bólint, aztán helyeslőleg mondja, hogy na végre, hogy jössz, már azt hittem, ezt is nekem kell megcsinálni, és mire Marika leér, és újabb vödör domestosos vízzel lelocsolja a foltot, én már úgy állok ott, mint akit elhagytak. És igazából ez rendjén is van; a nő eltűnt, Marika meg síkál rendületlenül.

Mikor kilépek az utcára, azonnal érzem, hogy túlöltöztem, meglehetősen meleg az idő. Áthaladok a téren, ahol néhány anyuka ingáztat különféle babakocsikat, van, aki mellett másik kisgyerek is ugrál, vagy épp ül a földön, és annak ellenére, hogy tűz a nap, nekem mégis furcsának tűnik, hogy mindegyiken sapka van. Úgy néznek ki, mintha kis tengerészek lennének, akiket száműztek játszani egy

betonrengetegbe. Rám mosolyog az egyik nő. Nagy, zöld szeme csillog a napfényben, ide-oda mozgatja a kocsit, én meg úgy rajta felejtém a tekintetemet, hogy közben nekimegyek az egyik parkolást szabályozó, zöld oszlopnak, az meg csikorogva körbefordul a lyukban, amiben áll. Rám is dudál egy autó. Lassítok, meg is állok, mert valahogy egyértelművé vált, hogy össze kell szedjem magam, hisz ez az elindulás több szempontból sem úgy sikeredett, ahogy terveznem kellett volna, hisz pont az volt a baj, hogy nem terveztem előre semmit. Az egyetlen terv, ami ott motoszkál bennem, hogy este indulok, fél tízkor megy a vonat, oda fel, északra, ami bizony rohadt messze van, de hát a repüléstől meg iszonyodom. S hogy miért halogattam a tervezgetést, meg az egész napra való teendőim végiggondolását, az most egyre inkább kezd kirajzolódni előttem. Az arc, a magas homlok, közepén azzal az árokszerű ráncsal, a mindig sötétszürke öltöny és az a rohadt nagy karóra, ami, nem is értem, hogy nem húzza le a karját. A szemem előtt megjelenő őszintétlen mosolyba meg úgy belerázkódom hirtelen, hogy szó szerint fájni kezdek, miközben intenzíven csorog le az izzadság a hátamon. Elhúz még pár autó előttem, mielőtt átmegyek az úton, és olyan erősen süt már a nap így tíz óra felé, hogy minden szemben lévő ablak vakít. Elkéstem. Méghozzá nem kicsit, hanem elég brutális módon, de leszarom. Reggel, amikor kászálódtam ki az ágyból, és bemásztam a kádba, hogy fürdőt vegyek, már annyi volt az idő, mint amikor az irodában megnyomom a gombot, majd felvillannak fények, hogy aztán égjenek vagy tíz órán át. De ennek az előző nappal vége szakadt, mert felmondtam, és már csak néhány apróságot kell bent elintéznem, illetve a főnökkel beszélnem, amitől azonban kissé a hányinger kerülget. Ígéretet tettem rá, hogy viszonylag hamar beérek, hogy túl legyünk ezen az egészen, de hát ez nem sikerült. A srác amúgy nagyjából annyi idős lehet, mint én – egyesek szerint még fiatalabb is –, és egyszerűen fogalmam sincs, mi a szart keres abban a székben. És ezt még csak nem is az az indulat mondhatja velem, ami abból fakadhatna esetleg, hogy pár hónapja a volt csajom elhagyott miatta – mert egyrészt azóta már nincsenek együtt, másrészt Fanni az a fajta nő, aki csak fekszik, és vár a csodára, harmadrészt pedig, hogy ennek ellenére, sőt ennek hatására voltam a cégen belül a legmegbízhatóbb ember –, sokkal jobban kiborít viszont, hogy ha bármikor is mutattam egy tervet, amit neki mint főnöknek kellett volna ellenőrizni, csak annyit tudott mondani, hogy egész szépek a színek. Persze, egy 3d-s sétálóutca-tervnel ez szempont, de azért ennél többet kéne nyújtania ahhoz, hogy felnézzek rá. A munka valahogy hideggé tett, amit elsősorban mások tekintetén éreztem, nem a saját viselkedésemen, s ami egyre jobban zavart. Amúgy Fanni a pénz miatt hagyott el, ez tény. És nem a pacsmagolás, szörös mackó miatt, legalábbis azt hiszem. Persze, az ember hajlamos rá, hogy azzal nyugtassa magát, mint nem is olyan rég én magam is, hogy ez baromira nem számít, illetve, hogy pontos legyenek: ő az, aki baromira nem számít, csak hogy a dolgok azért mégsem ilyen egyszerűek. Egyedül maradtam a lakásban, mikor elment. Egy nap alatt kiköltözött, elvitt kanalat, tányért, porszívót, függönnyt, és még sorolhatnám a soha meg nem írt listán szereplő tárgyakat, de nem akarok sík ideggé válni, mert ha így folytatom, még véletlenül valami másból is lenyissanthatok egy darabot. Szóval, ahogy bámultam kifelé a lakás ablakán, ami csupaszon tátongott egy bontott telekre, ahol épp parkolót rendezett be egy ezzel megbízott cég, úgy döntöttem, elköltözöm. Jobb környékre, barátságos szomszédok közé. Ez sem sikerült maradéktalanul. Az új lakás ebben az egyébként tényleg gyönyörű, klasszicista stílusú házban van, mely kecsességével szerencsétlen módon beszorult két meglehetősen ocsmány épület közé, s ha valaki az utcában sétál, és véletlenül fölfelé bámul, bizonyára kétszer is megnézi a szabályos, de mégis szertefutó, széttartó ívet. Mikor fölöslegessé vált fenntartani egy nyolcvan négyzetméteres lakást, na jó, meg amikor éjjelente már a fehér falat bámultam, és néha azt vettem észre reggel, hogy friss kaparásnyomok vannak a kanapén – holott a macska már régóta sehol –, akkor bizonyossá vált, hogy odébb kell állnom. Ez volt az első ilyen eset, ha az óvodás meg iskolás történeteket nem citálok ide, amikor a sértődés és a hiúság még érthető és megbocsátható. És eljött a második. A gondolkodás nem segít, hogy mit és hogyan kéne, sőt, ami azt illeti, rohamosan súlyosbítja, és az eddig biztosnak tűnő területekre is kiterjeszti a tehetetlenséget. Úgy éreztem, hogy a játékerem beszűkült, illetve hogy nem érdekelnek azok a dolgok, melyekben örömet leltem sokáig, ugyanakkor pedig éreztem, hogy nem elromlott bennem valami, hanem az igényeim változtak meg. Ismerős lett a táj, benne az arcokkal, a saját arcomat pedig már óvakodva figyeltem.

Nincs messze a munkahely, csupán a parkon kell átvágni meg egy kétszer két sávú úton, ahol szokás szerint dugó van. Az átkelő előtt már tisztán látom az anyukát a két gyerekkel, mindkettőnek a kezében játék, és csak úgy vonszolja őket, látszik, hogy a hőségben nem akaródzik mozogniuk, s így inkább egy bábjátékhoz hasonlatos az egész, míg meg nem állnak a túloldalon, velem szemben. A nő arcán egy hatalmas napszemüveg tátong, plusz egy jó nagy sál a nyakán, aminek ebben a helyzetben értelme nem sok. Úgy egy perc is eltelhet, de szinte semmi sem történik, csak a levegő válik hirtelen olyan bizonytalanná, mint amikor égő tűz fölött néz el az ember. Mivel hegyekben állnak az autók még az átkelőn is, elindulok, hogy végre történjen valami. Jól láthatóan a mozdulataimat buzdításként fogja fel a nő, mivel ránt egyet a két gyereken, aztán belépnek az autók közé. A hőségnél csak a dudálás rosszabb, főleg, hogy teljesen értelmetlen az egész, mindkét irányban teljesen beállt a forgalom, és jól láthatóan a lámpák sem a megoldáson dolgoznak. Néhány autó ajtaja már nyitva is, és azon gondolkodom, miközben végigsimítom az egyik motorházatétőt, hogy milyen fasza lehet ezt a levegőt szívni mondjuk úgy fél-, egy órán át itt a tömegben. Az egyik gyerek hirtelen elejti a kezében lévő játékautót, s az cikázva begurul egy kék színű Opel alá. A nő mindezt észre sem veszi, csak mikor a srác kirántja magát a kezéből, és lent mászik az aszfalton. Vánszorog előre a sor. Mozdul az autó, a gyerek meg már szinte alatta van, nehéz eldönteni, pontosan mi is történik, aztán a nő üvöltése ráz föl a döbbenetből, és a rövid csikorgás, meg ahogyan csapódik az autó ajtaja. Vakít a fény. A szemem elé tartom a kezem, hogy lássam, mi is történik, s közben egyre közelebb érek az Opelhez. A gyerekeknek csak a lába lóg ki az autó alól. Elég ijesztően néz ki az egész, de aztán megmozdul, kidugja a fejét, és kimászik a bal első kerék mellett, kezében a játékautó, és úgy mosolyog közben, mint akinek az igazi boldogság került a birtokába. Mosolyognék én is, mert aranyos, ahogy ott áll, ám az üvöltés elnyom mindent, még a vakító fény is másodlagossá válik. A kép előttem úgy fest, hogy áll a nő a gyerekekkel, üvölt a másik irányába, aki lépked kissé győzedelmesen, a férfi eközben emelkedik ki az Opelből, és ő is üvölt, az izzadt feje és a gyorsan mozgó szája elvonja a tekintetem, s ahogy keresztsbe-kasul hadonászik a kezével. Aztán megcsap az öblös hang, egy kissé felfüggesztve a hőséget; tisztán és egyértelműen hallom, hogy lekurvázza a nőt. A sor közben, ha csak egy-két méterrel is, de továbbhaladt, ez éppen elég, hogy a túlkölés beinduljon, s mire közel érek a nőhöz, aki mellett ott áll már az üvöltöző férfi, vagy egy fél tucat fej sandít ki az ablakon, hozzátéve az ügyhöz a magáét. A nemi szervek emlegetését felettébb unom, főleg, ha mindez negyven fokban és jó magas páratartalom mellett történik, de amikor a férfi szája mellett a keze is mozdul, akkor már én magam is formálok az első szavakat. Mint egy lassított felvétel, tényleg pont olyan, ahogy arcon csapja a nőt. Megtántorodik, s talán csak az tartja állásban, hogy fogja a két gyerek kezét. Közben valami olyasmi hagyta el a számat, hogy semmi értelme üvöltözni a nővel, meg hogy engedje le a karját, mert lesz, aki lenyomja. Míg a lendület kihozza belőlem ezt a mondatot, addigra az ütésen már jócskán túl vagyunk. Időzavar lép fel. Úgy érzem, hogy nem igazán volt összhangban a két esemény, és ismét csak a hideg futkos a hátamon, cikázva a lefelé gördülő izzadságcseppek között. A férfi tovább üvöltözik a nővel, hadar, és így nem pontosan értem, hogy miket beszél. Mire újra szólnék, már engem bámul, fenyegetően néz, aztán csak annyit hámozok ki a mondatok közül, hogy én is kaphatok egyet, ha olyasmibe ütöm az orrom, amihez semmi közöm, végül egy jó nagyot csap a motorházatetőre, és visszaül a kocsiba. Kegyetlenül meleg van. Halad fölfelé egy eddig ismeretlen érzés bennem, mert nemcsak dühös vagyok a kialakult helyzet miatt, de közben azt is látom, hogy a nő a könnyeit törölgeti, miközben az egyik gyerek rángatja a karját, a másik pedig üvölt torkaszakadtából, és olyan

vörös a feje, hogy majd' szétpukkan. Megkérdem a nőt, hogy minden rendben van-e, de ez persze baromság, mert jelen pillanatban semmi sincs rendben. Ő azért bólint, majd lehajol, hogy nyugtassa a gyereket. Még annyit mondok, hogy jobban tennék, ha arrébb mennének, de közben hátulról valaki bekiabál, hogy „mi a szar van már”, s a nő még mindig az autó előtt áll a két gyerekkel – úgy látszik, egyelőre nem bír mozdulni. A férfi kiszól, hogy húzzon már arrébb, és vigye onnan a kölykeket, ha nem akarja, hogy újra kiszálljon. Leteszem a táskám, de már akkor, amikor a földhöz simul, úgy érzem, ez talán hiba volt. Iszonyatosan tűz a nap a szemközi ház üveglakairól, egy kissé elfordítom a fejem, majd közelebb lépek az autóhoz, közben megszólal valami idióta zene a háttérben, s ahogy közeledem, nyílik az ajtó. Miért kellett megütni, kérdezem, s miután egy gyors és éles fénycsik eljut a retináig, hirtelen teljes lesz a sötétség.

Forró a tarkóm, és enyhén szúr a felület, amin fekszem. Egyszerre sós és édes a szám, mintha zavaromban összevissza zabáltam volna mindent, és fel is vagyok puffadva, azt hiszem. Egyelőre nem bírom felnyitni a szemem. Nyomást érzek az egyik, majd a másik oldalamon, és csak akkor csapódik fel a szemhéjam, mikor valami az arcomhoz ér. Még mindig iszonyatosan tűz a nap, csak hunyorogni vagyok képes, s közben egyre több zaj és hang jut el a fülembé, formálódik lassan néhány szó is, áttörve azt a burkot, ami jól érzékelhetően körbevesz, ám ha jól veszem ki, nem csak erről van szó. Az úton fekszem. Emberek állnak mellettem. Beszélnek, mutogatnak, meglehetősen heves módon, s a most már töméntelen zúgás és nyomás közepette, mely egy lórúgás utóhatása is lehetne akár, tisztán látom a körülöttem álló autókat, a csillogó karosszériák és alvázak közti kontrasztot, a felfelé párolgó puffadt levegőt, ahogy a szőrös lábszárak és a vékony szoknyák közt végzi izzasztó simogatását. Gyereksírást is hallani. Egy idióta közben folyamatosan túlköl a háttérben, kiabálás, sziréna, minden, ami még nehezebbé teszi, hogy felkeljek a nagyjából ötvenfokos aszfaltról. A tarkóm húz lefelé, az arcom nedves, talán véres, még nem vagyok benne teljesen biztos, hogy mi is ez az egész. Bár hirtelen megjelenik előttem egy kék autó, egy női arc, néhány mondatfoszlány kering a fejemben körbe-körbe, aztán megcsap a szívárgó benzín szaga, és nem is tudom már, hogy mi az, amit képzelek, és mi az, amit valójában érzékel a testem. Egy nő aztán fölém hajol. Látom, ahogy mozog a szája, mégse hallom a szavait, elnyomja a mindenhonnan érkező zaj, és az arca mellett szüremelő fény szinte teljesen lehetetlenné teszi, hogy bármit is leolvassak a szájáról. Észrevehette, hogy nem igazán értem, mert kiegyenesedik, néhány szót vált az egyik mellette álló férfival, majd többen is felém fordulnak. Nekik is mozog a szájuk, az egyikük rám is mutat, eltelik még néhány másodperc, aztán egyenesbe jönnek a tárgyak, és az arcom ismét teljes fényárban úszik. Remeg a lábam, mint az egyetemi vizsgaidőszak első napjának reggelén. Állok. Ez most már biztosnak tűnik, és életemben talán először nem bánom, hogy idegen emberek fogják a karom, ölelnek át és vezetnek egy autóhoz, aminek műbőr ülése talán még a betonnál is forróbb. Nehéz a mindenhol sajgó fejem, s rohadtul kiborít, hogy egyrészt nem nagyon bírom fölemelni, s hogy közben egyre erősödik a szirénazaj. Próbálok felidézni néhány mozzanatot. Elém ötlök a reggeli tócsa, meg Marika kissé petyhüdt s ugyanakkor rózsás arca attól a napi két-három rakétától, amit beküld a szemközi kisbolt ötméteres körzetében. Akkor ez valahogy fel sem tűnt, vagy egyszerűen csak teljesen jelentéktelennek bizonyult, de valamiért most nagyon is szembeötlő és világos, s bizonyára csak a bizonytalansággal és enyhe félelemmel összefüggő aggodás ez, ami, sajnos, feltehetőleg hamar elmúlik. Gyorsan megérkezik a válasz az aggodalmaskodásomra, ami egyébként rohadt vicces, enyhén el is mosolyodom, mert az I can't dance című Genesis-szám robban ki az egyik autó belső teréből, kissé még izzasztóbbá téve a várakozást arra, hogy képes legyek újra egyedül járni. Valaki megfogja a karom, és elém guggol. Közben szélesebbre tárja az ajtót, érzem, ahogy enyhe szellő csap meg oldalról. Megkérdézi, hogy is érzem magam, én meg csak bólintok, mire ő azt javasolja, hogy álljak föl, feltéve, ha képes vagyok rá, ők szívesen segítenek, és át kellene mennünk a mentőautóhoz, hogy megvizsgálhassanak.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szöllösi Mátyás

Látó Szépirodalmi Folyóirat